

τῆς προσκλήσεως τῶν ἐργατῶν διδομένην ἐκ Μαρωκούρ καὶ διαδιδόμενον ἀπὸ χωρίων εἰς χωρία ἀνὰ πάντα τὰ ἐργαστάσια τοῦ Παιναδοῦν, ἀναγγέλλον πρὸς τὸν κύριον αὐτῶν ὅτι πανταχοῦ ταυτοχρόνως ἦσαν ἔτοιμοι εἰς ἐργασίαν.

Τότε, φοβουμένη μήπως βραδύνη, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ εἰσερχομένη εἰς τὸ χωρίον εὗρε πάσας τὰς οἰκίας ἀνοικτάς ἐπὶ τῶν οὐδῶν ἐργατὰι ἔτρωγον τὸ ῥόφημά των ὄρθιοι στηρίζομενοι ἐπὶ τῆς θύρας ἐν τοῖς καπηλείοις ἄλλοι ἔπινον, ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἄλλοι ἐνίπτοντο ἐν τῇ ἀντίᾳ· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπορεύετο πρὸς τὸ ἐργαστάσιον, ὅπερ ἐσήμαινε βεβαίως ὅτι δὲν ἦτο ἀκρόμη ὦρα νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ ἐργαστήρια καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἦτο βία νὰ σπείσῃ.

Ἀλλὰ τρεῖς μικροὶ κτύποι τοῦ ὠρολογίου, οὓς παρηκολούθησε παρευθὺς συριγγμὸς ἰσχυρότερος θορυβώδεστος τῶν προηγηθέντων, ἐν ἀκαρεῖ μετέβαλεν εἰς κινήσιν τὴν προτέραν ἡμερίαν ἐκ τῶν οἰκιῶν, ἐκ τῶν αὐλῶν, ἐκ τῶν καπηλείων, πανταχοῦ ἐξῆλθε πλήθος συμπαγῆς ὅπερ ἐπλήρωσε τὴν ὁδὸν ὡς μυρμηκία, καὶ τὸ πλήθος ἐκείνο τῶν ἀνδρῶν, τῶν γυναικῶν, τῶν παιδίων, κατηυθύνθη πρὸς τὸ ἐργαστάσιον· οἱ μὲν καπνίζοντες τὴν καπνοσύριγγά των ὀλοταχῶς, οἱ δὲ μασῶντες ἄρτον ἐν βία καὶ πνιγόμενοι, οἱ δὲ πλεῖστοι φλυαροῦντες θορυβώδως. Κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμήν ὄμιλοι προσβαλλόντες ἐκ δρομίσκων πλαγίων καὶ ἀνεμυγνύοντες πρὸς τὸ μέλαν ἐκείνο κύμα ἀυξάνοντες αὐτὸ χωρὶς νὰ το ἀναχατίζωσιν.

Ἐν τινι ὀμίλῳ νεωστὶ ἐρχομένων ἡ Πετρίνα διέκρινε τὴν Τριανταφυλλίαν μετὰ τῆς Κουρούνας, διεισδύσασα δὲ εἰς τὸ πλήθος, συνήνησεν αὐτάς.

«Καλέ, ποῦ ἦσουνα; ἠρώτησεν ἡ Τριανταφυλλία ἐκπληκτος.

— Ἐσηκώθη ἐνωρίς διὰ νὰ κάμω ὀλίγον περίπατον.

— Ἄ! καλὰ. Καὶ ἐγὼ σ' ἐγύρευα.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ ποτὲ νὰ μὴ με ζητῆς, διότι ἐξυπνῶ πολὺ πρῶτ'!

Ἐφθάνον εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἐργαστηρίων καὶ τὸ κύμα εἰσῶρμα εἰς τὸ ἐργαστάσιον ὑπὸ τὰς ὄψεις ἀνδρὸς τινος ὑψηλοῦ, ἰσχυροῦ, ὅστις ἴστατο ὀλίγον μακρὰν τῆς κηκλιδωτῆς πύλης ἔχων τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ σάκκου του καὶ τὸ σκιάδιον κεκλιμένον πρὸς τὰ ὀπίσω, τὴν δὲ κεφαλὴν του νεύουσαν ὀλίγον πρὸς τὰ ἔμπροσ, τὸ βλέμμα ἀτενές, οὕτως ὥστε οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ παρελαυνόντων διήρχετο ἀπαρτήρητος.

«Ὁ Διγόνος», εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία μετὰ φωνῆς συριζούσης.

Ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν εἶχε χρεῖαν τῆς λέξεως ταύτης, διότι πρὶν τῇ ὑποβληθῆ εἶχε μαντεύσει ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἦτο ὁ διευθυντὴς Ταλουέλ.

«Πρέπει νὰ ἐμβῶ μαζί σας; ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα.

— Βέβαια.»

Ὡς πρὸς αὐτὴν ἡ στιγμή ἐκείνη ἦτο κρίσιμος· ἀλλὰ κατέστειλε τὴν συγκίνησιν της. Διὰ τὴν θά τὴν ἠθέλον, ἀφ' οὗ ἐδέχοντο πάντα ἄνθρωπον;

Ὅτε δ' ἔφθασαν πρὸ αὐτοῦ, ἡ Τριανταφυλλία εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἐξερχομένη τοῦ πλήθους ἐπλησίασεν αὐτὸν οὐδεμίαν συστολήν δεικνύουσα.

«Κῦρ διευθυντά, εἶπε, μία συντρόφισσα θέλει νὰ πιάσῃ δουλειά!»

Ὁ Ταλουέλ ἀπέβλεψε ταχέως πρὸς τὴν συντρόφισσαν ταύτην.

«Μετὰ μίαν στιγμήν βλέπομεν», ἀπεκρίθη.

Ἡ δὲ Τριανταφυλλία γινώσκουσα τί ὄφειλε νὰ πράξῃ, ἐστάθη κατὰ μέρος μετὰ τῆς Πετρίνας.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην θόρυβος ἔγινε παρὰ τὴν κηκλιδωτὴν θύραν, καὶ οἱ ἐργατὰι ὑπεχώρησαν μετὰ σπουδῆς, ἀφίγοντες ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τὸν φαέθοντα τοῦ κ. Βουλφράν, ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν προτεραίαν νέου· καὶ τοὶ δὲ πάντες ἐγίνωσκον ὅτι δὲν ἦτο δυνατό νὰ ἴδῃ, πᾶσαι αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀνδρῶν ἀπεκαλύφθησαν πρὸ αὐτοῦ, αἱ δὲ γυναικῆς ἐχαιρέτιζον διὰ μικρᾶς ὑποκλίσεως.

«Βλέπετε ὅτι δὲν ἔρχεται τελευταῖος» εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία.

Ὁ διευθυντὴς προσῆλθε βήματά τινα κατέσπευσμένως πρὸς τὸν φαέθοντα.

«Κύριε Βουλφράν, σὰς προσφέρω τὸ σέβας μου, εἶπεν ἔχων τὸν πῖλον αὐτοῦ ἀνὰ χεῖρας.

— Καλὴ ἡμέρα, Ταλουέλ.»

Ἡ Πετρίνα παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀμαξίαν προχωροῦσαν, ὅτε δὲ ἐπανέστρεψεν αὐτοὺς πρὸς τὴν κηκλιδωτὴν πύλην, εἶδεν ἀλληλοδιαδόχως διερχομένους τοὺς ὑπαλλήλους οὓς ἦδη ἐγίνωσκε· τὸν μηχανικὸν Φαβρῆν, τὸν Κλέφτιν, τὸν Μομπλὴν καὶ ἄλλους ὧν τὰ ὀνόματα τῆ εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ θορυβώδες πλήθος εἶχεν ἀραιωθῆ καὶ ἦδη οἱ ἐρχόμενοι ἔτρεχον, διότι ἡ ὦρα ἐμελλε νὰ σημανῇ.

«Πιστεύω ὅτι οἱ νέοι θὰ ἀργήσουν», εἶπεν ἡ Τριανταφυλλία ἡμίφωνως.

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε, προσέβαλε τελευταῖος τις ὄμιλος, ἔπειτὰ τινες ὑστερήσαντες στοιχηδὸν ἐρχόμενοι ἀσθμαίνοντες καὶ ἡ ὁδὸς εὐρέθη κενή· ἀλλ' ὁμοῦ δὲ Ταλουέλ δὲν κατέλιπε τὴν θέσιν του, καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλάκιοις ἐξηκολούθει παρατηρῶν μακρὰν, ἀνατείνων τὴν κεφαλὴν.

Λεπτὰ τινα τῆς ὥρας παρήλθον καὶ ἔπειτα ἐπεφάνη ὑψηλὸς τις νέος, ὅστις δὲν ἦτο ἐργάτης, ἀλλ' αὐτόχρομα κύριος,

πολὸ μᾶλλον κύριος, καὶ ὡς ἐκ τῶν τρόπων του καὶ τοῦ ἐπιμελεμένου ἱματισμοῦ του, ἡ ὁ μηχανικὸς καὶ οἱ ὑπάλληλοι· βαδίζων βήματι ταχέϊ ἔδενε ταυτοχρόνως τὸν λαίμοδετὴν του, ὅπερ προφανῶς δὲν εἶχε λάβει καιρὸν νὰ πράξῃ.

Ὅτε ἔφθασε πρὸ τοῦ διευθυντοῦ, οὗτος ἀπεκαλύφθη ὡς ἔπραξε καὶ εἰς τὸν κύριον Βουλφράν, ἀλλ' ἡ Πετρίνα παρετήρησεν ὅτι οἱ δύο χαιρετισμοὶ κατ' οὐδὲν ἦσαν ὁμοιοί.

«Κύριε Θεόδωρε, σὰς προσφέρω τὸ σέβας μου», εἶπεν ὁ Ταλουέλ.

Αὕτη δὲ ἡ φράσις, εἰ καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν αὐτῶν λέξεων ἐξ ὧν καὶ ἡ πρὸς τὸν κύριον Βουλφράν, ἀλλ' οὐδόλως ὁμοῦς ἔλεγε τὸ αὐτὸ, καὶ τοῦτο ἦτο πρόδηλον.

«Καλὴ ἡμέρα, Ταλουέλ. Μήπως ὁ θεὸς μου ἤλθε;

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε Θεόδωρε, πρὸ πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας.

— Ἄ!

— Δὲν εἴθε ὁ τελευταῖος· καὶ ὁ κύριος Καζιμίρ ἤργησε σήμερον, ἂν καὶ δὲν ἔλειπεν ὅπως σεῖς εἰς Παρισίους· ἀλλὰ τὸν βλέπω ἐκεῖ κάτω.»

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Θεόδωρος κατηυθύνετο πρὸς τὰ γραφεῖα, ὁ Καζιμίρ προῦχώρει μετὰ πολλῆς ταχύτητος.

Κατ' οὐδὲν ὁμοίαιεν οὗτος πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του οὔτε κατὰ τὸ σῶμα οὔτε κατὰ τὸν ἱματισμόν· ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, ἀκαμπτος, ξηρός. Ὅτε δὲ διήλθε πρὸ τοῦ διευθυντοῦ ἡ ἀκαμψία του αὐτὴ ἐξηκριβώθη διὰ τῆς βραχείας κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἣν τῷ ἀπέτεινε ἀνευ οὐδεμίᾳς λέξεως.

Τὰς χεῖρας ἔχων ἐντὸς τῶν θυλακίων τοῦ σάκκου τοῦ ὁ Ταλουέλ ἐξεδήλωσε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ σέβας του καὶ μόνον ἀφ' οὗ ἐξηφανίσθη, τότε, στραφεὶς πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν, ἠρώτησεν αὐτήν.

«Καὶ τί εἰξεύρει νὰ κάμῃ ἡ συντρόφισσά σου;»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεκρίθη ἡ Πετρίνα μόνη.

«Ἄκρόμη δὲν ἔχω ἐργασθῆ εἰς τὰ ἐργαστάσια», εἶπε μετὰ φωνῆς ἣν προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ ἔντονον.

Ὁ Ταλουέλ περιέβαλεν αὐτὴν δι' ἀστραπιαίου βλέμματος, ἔπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Τριανταφυλλίαν, εἶπε·

«Νὰ εἰπῆς ἀπὸ μέρους μου εἰς τὸν μπάρακα Κόπανον νὰ τὴν βάλῃ ἔς τὰ ἀμαξάκια καὶ ἔμπροσ μᾶρς!

— Τί πράγμα εἶν' αὐτὰ τὰ ἀμαξάκια;» ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα ἀκολουθοῦσα τὴν Τριανταφυλλίαν διὰ τῶν εὐρυτάτων αὐλῶν, αἵτινες ἀπεχώριζον τὰ ἐργαστήρια ἀπ' ἀλλήλων. Θὰ ἦτο ἰκανὴ νὰ ἐτελεσθῇ τὴν ἐργασίαν ταύτην; θὰ εἶχε τὴν δύναμιν, τὴν εὐφροσύνην, θὰ εἶχε χρεῖαν μαθητείας; ἐρωτήσεις πᾶσαι φοβεραὶ εἰς

αὐτὴν καὶ ἐπαυξάνουσαι τὴν ἀγωνίαν της τοσοῦτω μᾶλλον νῦν ὅτε, βλέπουσα αὐτὴν δεκτὴν ἐν τῷ ἐργαστάσιῳ, ἠσθάνετο ὅτι ἐξ ἑαυτῆς ἐξηρτάτο νὰ διατηρηθῆ ἐν αὐτῷ.

«Μὴ φοβάσαι λοιπὸν, ἀπεκρίθη ἡ Τριανταφυλλία, ἐνόησασα τὴν συγκίνησιν της, τίποτα δὲν εἶν' εὐκολώτερον ἀπ' αὐτό.

Ἡ Πετρίνα ἐμάντευσε τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τούτων μᾶλλον ἢ ἤκουσεν αὐτοὺς· διότι ἀπὸ τινων ἦδη στιγμῶν αἱ μηχαναὶ, οἱ ἱστοὶ ἐκινουῦντο ἐν τῷ ἐργαστάσιῳ, ὅπερ ἦτο νεκρὸν ὅτε εἶχον εἰσέλθῃ, καὶ νῦν φοβερὸς μηχανθμός, ἐν ᾧ συνεχέοντο μυριοὶ διάφοροι θόρυβοι, ἐπλήρου τὰς αὐλάς· ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις οἱ ὀφθαλμοὶ ἱστοὶ ἐδονοῦντο, αἱ κερκίδες ἔτρεχον, οἱ καλαμίσκοι, αἱ ἄτρακτοι περιστρέφοντο, ἐν ᾧ ἔξω οἱ κινήτηροι ἄξονες, οἱ τροχοί, τὰ λωρία, οἱ ἐποχεῖς προσέθετον τὸν ἴλιγγον τῶν ὠτων πρὸς τῷ τῶν ὀφθαλμῶν.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 134]

Ἐπειτα δὲ διὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ προσέθηκε·

— Τώρα που εἴμεθα σύμφωνοι, ἔμπροσ νὰ φύγωμε!

— Ἐμπρός, ἄς φύγωμε! ἀπήνησεν ὡς ἠῶ ὁ Ἐλευθέρης· ἀλλὰ, εἶπε μετὰ μικρὰν σκέψιν, διὰ νὰ πάμε εἰς τὸ Λυών, μᾶς χρειάζονται χρήματα.

— Χρήματα! ἐπανελάβεν ἀγωνιωδῶς ἡ Μυάνα.

— Ναί, καὶ πολλὰ!

— Ἐεῦρω ποῦ ἔχει τὰ δικά του ὁ πατέρας· ἐκεῖ ἔς τὸ συρτάρι τοῦ καταστήματος.

— Ναί, ἀλλὰ τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν εἶνε ἰδικὰ μας, ἀντέτεινεν ὁ Ἐλευθέρης.

— Μὰ ἀφ' οὗ σκοπεύομε, εὐθὺς ἅμα κερδίσωμε κι' ἄλλα νὰ τα δώσωμε ν' ἀγοράσωμε τὴ μηχανή;

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ θαρρῶ πως δὲν κάνει νὰ πάρωμεν ἀπ' αὐτὰ· ἀλλὰ δὲν βλέπω ἄλλο μέσον νὰ κάμωμε αὐτὸ που θέλομεν.

— Βλέπετε λοιπὸν; εἶπε θριαμβευτικῶς ἡ κόρη.

Ζητοῦμε συγγνώμην παρὰ τοῦ ἀγνωστοῦ διὰ τοὺς δύο μικροὺς ἠρωᾶς μας· ἦσαν τίμιοι ἐκ φύσεως καὶ ἠσθάνοντο ὅτι δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσιν ὅ,τι δὲν ἀνήκειν εἰς αὐτοὺς· ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ὁ σκοπὸς ἐξαγιάζει τὰ μέσα καὶ ὅτι ἀφ' οὗ ἐσκόπευσεν νὰ ἐπιστρέψωσι μίαν φορὰν τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον ἐδανείζοντο, δὲν διέπραττον κακὴν

πράξιν. Πρὸς δικαιολογίαν των ἄς χρησιμεύσῃ ὁ βίος τὸν ὅποιον διήγον ἕως τότε, ἀνευ ὀδηγίας καὶ ἀνευ διδασκαλίας.

Ὁ Ἐλευθέρης λοιπὸν ἔλαβεν ἑκατὸ φράγκα καὶ δακρῶν ἔγραψε τὰς ὀλίγας λέξεις τὰς ὁποίας γνωρίζομεν· ἔπειτα ἠνοιξεν ἠσυχῶς τὴν θύραν καὶ οἱ δύο ἐξῆλθον ἀθορόβως διευθυνόμενοι πρὸς τὸν σιδηρόδρομον, ὅπου ἔφθασαν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρει μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Ἐλευθέρης ἔλαβε τὰ εἰσιτήρια καὶ μετ' αὐτῶν ἐξῆλθον πέντε περίπου φράγκα, ὑπόλοιπον τοῦ ἑκατονταφράγκου· εἰσῆλθον εἰς ἀμαξάν τρίτης θέσεως, καὶ τὴν ὠρισμένην ὥραν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν. Ἡ Μυάνα στηρίζουσα τότε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἐλευθέρη ἀπεκοιμήθη βαθέως· μετ' ὀλίγον τὴν ἐμιμήθη καὶ ὁ Ἐλευθέρης καὶ οἱ δύο συνοδοιπόροι μετέβαινον πρὸς τὸ ἀγνωστον ταλαντευόμενοι ὑπὸ τῆς κινήσεως τῆς τρεχούσης ἀμαξοστοιχίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τὴν πρῶταν περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἐξυπνήσαν ἔχοντες τὸ σῶμα των πιασμένον, ἀπὸ τὸν ἐπὶ τοῦ ξυλίου καθίσματος ὕπνου των.

Ἐνώπιόν των ἴστατο ἀνθρωπῶς τις, ὅστις ἀνέθη εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξίαν ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο· ἦτο ὑψηλὸς καὶ γενεοφόρος· τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἀμφιβόλου καθαριότητος καὶ ἐμβαλλωμένα εἰς τινα μέρη.

Ὁ ἀνθρωπῶς ἐκεῖνος ἦτο καπνοδοχοκαθαριστής· παρετήρει δὲ τὰ κοιμώμενα παιδία μετὰ ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἐκ τῆς σπουδῆς μεθ' ἧς ἀνεχώρησαν δὲν ἐφρόντισαν περὶ τροφῆς· ἐπείνων λοιπὸν πολὺ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἀγνωστος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ σάκκου του μέγα τεμάχιον ἄρτου καὶ ἕνα ἀλλᾶντα.

Τότε ἠνοιξεν ἔτι περισσότερον ἡ δρεξίς των.

Ὁ ἀγνωστος μαντεύων βεβαίως τί συνέβαιναν ἐντὸς των, ἔκοψε δύο τεμάχια ἄρτου καὶ δύο τεμάχια ἀλλᾶντος, τὰ ἔθηκε πλησίον του καὶ ἤρχισε τὴν συδιάλεξιν·

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησε ἴσως νὰ εὔρετε τοὺς γονεῖς σας;

— Γονεῖς δὲν ἔχομε· πηγαίνομε εἰς τὸ Λυών.

— Καὶ τί θὰ κάμετε εἰς τὸ Λυών;

— Νὰγοράσωμε μία μηχανή που κάμνει φελλοὺς.

— Ν' ἀγοράσετε μία μηχανή! ἀνεκράξεν ὁ καπνοδοχοκαθαριστής· ἔχετε λοιπὸν πολλὰ χρήματα;

Πρὶν ἀποκριθῶσιν, ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως· ἐσκέφθησαν ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπο-

καλύψουν εἰς ἕνα ἀγνωστον τὴν οἰκονομικὴν των κατάστασιν. Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἐκίνησε λοιπὸν ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν του ἀρνητικῶς.

— Μήπως θέλετε νὰ τοιμησέτε τίποτε; ἠρώτησε μετ' ἀφελείας.

Μειδίαμα συγκαταθέσεως ἀπήνησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν του καὶ δύο μικραὶ χεῖρες μετὰ σπουδῆς ἐξετάθησαν πρὸς αὐτόν.

«Ὅ, τι ἐπεθύμει ὁ καπνοδοχοκαθαριστής το κατώρθωσε, μετὰ τινος στιγμῆς ἐγνώριζε καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας τὴν ἱστορίαν τῶν δύο παιδίων.

— Καλὸ, πολὺ καλὸ εἶνε αὐτὸ που κάμνετε, παιδιὰ μου· ἔχετε καρδιά· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνοησέτε πως ἂν δὲν ἐργασθῆτε καλὰ εἰς μία τέχνην, δὲν θὰ ἐμπορέσετε νὰ οἰκονομήσετε τὸ ποσόν που σὰς χρειάζεται νὰ γοράσετε τὴν μηχανή σας, καὶ χρειάζονται πολλὰ . . . τοῦλάχιστον τρεῖς χιλιάδες.

— Τρεῖς χιλιάδες! ἀνεφώνησαν μετ' ἀποθαρρύνσεως τὰ παιδία.

— Ἴσως καὶ παραπάνω. Ἄν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμένα, εἶπεν ὁ ἀγνωστος, εἰμπορῶ νὰ σας κάμω νὰ κερδίσετε πολλὰ χρήματα σὲ λίγον καιρὸ καὶ τότε ἀγοράσετε τὴν μηχανήν σας.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

— Ὁ, μικρὰ πράγματα· ὅταν φθάσωμε εἰς τὸ Λυών, γιατί καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω, θὰ σὰς το εἰπῶ. Σὰς συμβουλεύω μόνον νὰ μου δώσετε τὰ χρήματά που ἔχετε ἐπάνω σας, γιατί εἰμπορεῖ νὰ σας παραπέσουν, ἢ νὰ σὰς τα κλέψῃ κανεὶς.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ἐλευθέρης, καὶ ἀνοίξας τὸ βαλάντιόν του παρέδωκε εἰς τὸν καπνοδοχοκαθαριστὴν τὰς ἐξήκοντα πέντε δραχμάς.

— Ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν οὗτος, θὰ σας δώσω κατοικίαν, τροφήν, θὰ σας δίδω ὅ,τι χρειάζεσθε· θὰ σας δώσω μάλιστα καὶ συντρόφους.

— Τί καλὰ! ἀνεφώνησεν ἡ Μυάνα.

— Ἦτανε τύχη μας νὰ σ' ἀπαντήσωμεν! εἶπεν ὁ Ἐλευθέρης.

Μετὰ δύο ὥρας ἡ ἀμαξοστοιχία ἐφθασεν εἰς Λυών, οἱ δὲ δύο συνοδοιπόροι ἀποβιβάσθητες ἠκολούθησαν τὸν καπνοδοχοκαθαριστὴν εἰς μίαν τῶν πτωχικωτέρων συνοικιῶν τῆς πόλεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὁ καπνοδοχοκαθαριστής εἰσῆλθεν εἰς ἀπόκντρον δρομίσκον, καὶ ἐσταμάτησε πρὸ οἰκίας ἐχοῦσης πτωχικὸν ἐξωτερικὸν ἀνελθὼν δὲ ἐξῆλθε βαθυμίαν ἠνοιξε δωμάτιον σκοτεινὸν καὶ εἰσῆλθε.

— Ἐμβάτε! εἶπεν εἰς τὰ διστάζοντα παιδία ὠθήσας αὐτὰ ἀπὸ τὸν ὦμον· ἐδῶ εἶνε ἡ κατοικία σας.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΥΤΤΙΘΟΣ

ΑΣΤΗΡ ΒΝ ΚΑΤΑΓΙΔΙ

(Συνέχεια και τέλος ἴδε σελ. 132).

— Πήγαινε, κόρη μου, εἶπεν ἡ Μάρθα σφίγγουσα μετὰ στοργῆς τὴν χεῖρα τῆς Νίτσας ὡς σημεῖον ὅτι ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀπόφασίν της.

Ἡ Νίτσα ἔσπευσε νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν της. Περιετυλίχθη μετὰ τὸ ἐπανοφώριόν της, διότι ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ καὶ ἐξεληθούσα ἐκ τῆς οἰκίας, μετὰ τὸν φανὸν εἰς τὴν χεῖρα διηθύθη πρὸς τὸν φάρον· ἀλλ' ὅταν ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ πύργου δὲν το κατόρθωσε. Ματαίως τὸ δυστυχὲς κοράσιον κατέβαλεν ὄλας τὰς δυνάμεις του, ἡ βαρεῖα σιδηρᾶ θύρα ἀντέστη εἰς τὰς προσπάθειάς της.

Τί νὰ πράξῃ; νὰ ἐπιστρέψῃ; ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγεν ἡ δυστυχὴς Μάρθα; Ἡ ἀφοσίωσις τῆς θυγατρὸς της εἶχεν ἡσυχάσῃ αὐτὴν ὀλίγον. Ἠλπίζεν ὅτι ἡ Νίτσα θὰ κατόρθωνε νὰ καταστήσῃ ἀπαρητῆρητον τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρὸς της, καὶ ὅτι ἐκ τῶν πλησίων φάρων δὲν θὰ ἐνόουν ὅτι ὁ ἰδικὸς των δὲν εἶχεν ἀναφθῆ.

Ὁ πυρετός, εἶχε ταραχῆ ἐν μέρει τὴν κρίσιν της· ἄλλως θὰ ἐσκέπτετο ὅτι τὸ ἀσθενὲς φῶς ἐνός φανοῦ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκληφθῆ ὡς φῶς φάρου.

Ἡ Νίτσα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ μὴ ἀφαιρέσῃ τὴν ἐλπίδα ταύτην ἀπὸ τὴν μητέρα της. Καὶ αὕτῃ δὲ ἦτο πολὺ ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης τοῦ πατρὸς της· ἡ τρικυμία ἦτο φοβερά· ἡ βροχὴ ἐπιπτε κρουνηδόν, ὁ δὲ κρότος τοῦ κεραυνοῦ συνεμίγετο μετὰ τὸν ἄγριον ῥόχθον τῶν κυμάτων. Ἄν ὁ πατὴρ της ἐξεκίνησε μετὰ τὴν λέμβον του, ὅπως ἦτο πιθανώτατον, δὲν διέτρεχεν ἄρᾳ γε κίνδυνον νὰ καταποντισθῆ εἰς τὴν τρικυμώδη ἐκείνην θάλασσαν;

Περιεπλανᾶτο τῆδε κάκεισε ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ πράξῃ, κρατοῦσα τὸν φανὸν εἰς τὴν χεῖρά της.

— Ποῖς ξεύρει; εἶπε, τὸ φῶς τοῦ φαναρίου μου, ὅσο μικρὸ καὶ ἂν εἶνε, εἴμπορεῖ νὰ τον ὠφελήσῃ, εἴμπορεῖ νὰ τοῦ δείξῃ ποῦ πρέπει νὰ ἔλθῃ.

Ἡ Νίτσα λαβοῦσα δύναμιν ἐκ τῆς ἐλπίδος ταύτης, ἀνεργιχθῆ εἰς τοὺς βράχους, οἵτινες εἶχον γίνῃ ὀλισθηροὶ ἐκ τῆς ὑγρασίας, ὑψώσασα δὲ τὸν φανὸν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της, ἀπηύθυνεν ἐν τῇ ψυχῇ της προσευχὴν πρὸς Ἐκεῖνον ὅστις χρησιμεύει ὁδηγὸς εἰς τὰς τρικυμίας, παρακαλοῦσα νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τοῦ πατρὸς της. Οὔτε τὴν βροχὴν ἠσθάνετο, ἦτις ἔτρεχεν ἀπὸ τὰ ἐνδύματά της, οὔτε τὸν ἀφρόν, ὅστις ἐκάλυπτεν ἐνίοτε τοὺς πόδας της, οὔτε τὸν ἀνεμον ὅστις ἐμυκάτο τοὺς ὀφθαλμούς της εἶχε προσηλωμένους πρὸς τὸ μέρος ὅπουθεν ἀνέμενε τὸν πατέρα της. Ἐνίοτε εἰς τὴν

λάμπην ἀστραπῆς διέκρινε τὴν πλήρη κυμάτων θάλασσαν εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεμία λέμβος ἐφαίνετο, ἔπειτα δὲ τὰ πάντα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῆς σκοτίας.

Ἡμίσειαν ὥραν ἦτο ἤδη ἐκεῖ ἐπάνω ὅτε ἐνόμισεν ὅτι εἶδε μακρὰν, μεταξὺ δύο ὑψηλῶν κυμάτων, πρᾶγμα μαῦρον τὸ ὁποῖον ἐχόρευεν ἐπὶ τῶν κυμάτων μετ' ὀλίγον τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἐφάνη ἐκ νέου· ἦτο ὡς λέμβος. Ἀλλὰ πρὶν βεβαιωθῆ ἀκόμη ἡ Νίτσα, ἐχάθη μεταξὺ δύο ὑγρῶν ὑψωμάτων, παρῆλθον δὲ ἐν ἡ δύο δευτερόλεπτα ἕως οὗτο ἀναφανῆ. Ἐπειτα ἐφάνη ἐκ νέου. ἦτο βέβαιον πλέον ὅτι ἦτο λέμβος· ἀλλ' ἦτο ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέβαιναν ὁ πατὴρ της, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ κατόρθωνεν ἐν μέσω τοιαύτης καταγίδος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν; Ἡ Νίτσα ὑψωνε τὸν φανὸν ὅσον ἠδύνατο ἐκτείνουσα τὸν βραχίονά της, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ τὴν ἰδῆ ἐπὶ τῆς λέμβου, εἶχε δὲ τοὺς ὀφθαλμούς της προσηλωμένους εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶδε τὴν λέμβον.

Τὸ κοράσιον περιέμεινε τοιοῦτοτρόπως, ἐν ψυχικῇ ἀγωνίᾳ, ἤρχισε δὲ ν' ἀπελπίζεται πλέον ὅτε μικρὰ ἀστραπὴ διέσχισε τὰ νέφη, ὡχρὸν φῶς σκορπίουσα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ὅσον ταχέως καὶ ἂν ἦτο ἡ λάμπις ἐκείνη ἡ Νίτσα ἀνεγνώρισε τὴν λέμβον τοῦ πατρὸς της ὅστις ὀρθὸς κρατῶν τὸ πηδάλιον προσεπάθει νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ κουρασμένος βραχίον τῆς Νίτσας ἀνέλαβε δύναμιν καὶ ἐκράτησεν ἐκ νέου μετὰ ἄρτος τὸν φανὸν, ἐν ᾧ ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐκάλει τὸν πατέρα της διὰ μέσου τῆς καταγίδος.

Ἦκουσεν ὁ Ἰωσήφ τὴν φωνὴν τῆς θυγατρὸς του, εἶδε τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ φανοῦ; Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἔφθασεν εἰς τὸν μικρὸν λιμένα τῆς νησίδος φέρων μαζί του τὸν χειροῦργον. Ἡ Νίτσα ἔτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν του, ὁ πατὴρ της τὴν ἔλαβε εἰς τὴν ἀγκάλην του διὰ βροχὸν ἀπὸ τὸ νερὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν οἰκίσκον, ἔπειτα δὲ ἀφῆσας τὸν πρακτικὸν χειροῦργον πλησίον τῆς συζύγου του, ἤρπασε τὸν φανὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν φάρον.

Μετὰ μίαν στιγμήν φωτεινὴ γραμμὴ ἐξετείνετο μακρὰν ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας νύκτας.

Ὅτε ὁ Ἰωσήφ κατέβη ἤκουσε μετ' εὐχαριστήσεως παρὰ τοῦ πρακτικοῦ χειροῦργου ὅτι τὸ τραῦμα τῆς γυναικὸς του δὲν ἦτο τόσο σοβαρὸν ὅσον εἶχεν υποθέσῃ. Εἶχε μὲν θραυσθῆ ἡ κνήμη της, ἀλλὰ τὸ τραῦμα ἦτο ἀπλοῦν καὶ εὐθεράπευτον.

Ἡ Νίτσα ἀντημέφθη μεγάλως διὰ τὴν γενναιότητά της, ὅτε ὁ πατὴρ της

ἐδήλωσεν ὅτι ἄνευ τοῦ μικροῦ ἀστρου, τὸ ὁποῖον εἶδε νὰ λάμπῃ εἰς τὸ σκοτὸς, ἐκινδύνευε νὰ ναυαγήσῃ ἐπὶ τῶν βράχων περὶ τῆς νησίδος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐσώζετο, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἦναπτε τὸν φανὸν θὰ ἔχανε τὴν θέσιν τοῦ φύλακος καὶ ἡ οἰκογένειά του θὰ ἐστερεῖτο καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀρτου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔλαμπε τὸ φῶς τῆς μικρᾶς Νίτσας, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ πρὶν διαλυθῆ ἡ ὁμίχλη καὶ καταστήσῃ φανερόν εἰς τοὺς εὐρισκομένους εἰς τοὺς ἄλλους φάρους, ὅτι τὸ φῶς τοῦ φάρου τοῦ Ἰωσήφ δὲν ἀνήθη τὴν κανονισμένην ὥραν.

Ω.

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἡ Εὐφροσύνη ἦτο διδασκάλισσα εἰς μίαν κωμόπολιν. Μαζί της εἶχε τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της, πολὺ γέροντας καὶ τοὺς δύο. Αὐτῇ τοὺς συντήρει μετὰ τὸν γλίσχρον μισθὸν της.

Ἡσθάνετο μεγάλην χαρὰν συλλογισμένη ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας της οἱ γονεῖς της διήρχοντο ἡσυχον καὶ ἄνευ φροντίδων τὸ γῆρας των.

Μίαν ἡμέραν ἦλθεν ἄνθρωπός τις πρὸς αὐτὴν ζητῶν τὴν πληρωμὴν ἐνός χρέους, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἄλλοτε ὁ πατὴρ της καὶ δὲν ἐπλήρωσε. Ἡ κόρη ἐτρόμαξεν ὅτε ἤκουσε τοῦτο· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνῆλθε.

Κύριε, εἶπε εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὁ πατὴρ μου δὲν ἔχει τώρα χρήματα· ἀλλὰ τὰ χρέη τοῦ πατρὸς μου εἶνε ἰδικὰ μου· σὰς παρακαλῶ νὰ μου δώσετε μόνον μίαν προθεσίαν, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας μου θὰ σας ἐξοφλήσω τὸ χρέος.

Δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὸν πατέρα της, διὰ νὰ μὴ τον λυπήσῃ.

Ἀλλ' ἤρχισεν ἀποφασιστικὴ τὴν ἐργασίαν της. Ἐσπώνετο περισσότερο πρῶτ' καὶ ἐκοιμάτο ἀργότερα. Ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἐκάθητο εἰς τὴν ραπτικὴν μηχανὴν της· ἐκέρδιζε τοιοῦτοτρόπως μερικὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττε. Μετὰ ἑπτὰ μῆνας ἔφερε πόσόν τι εἰς τὸν δανειστήν τοῦ πατρὸς της.

Τοιαύτη τιμιότης καὶ τοιαύτη γενναιότης τῆς καρδίας δὲν ἐμείναν ἄνευ ἀνταμοιβῆς.

— Τὸ ὑπόλοιπον χρέος σὰς παρακαλῶ νὰ το θεωρήσετε ἐξωφλημένον, εἶπεν ὁ δανειστής ὅστις ἦτο ἄνθρωπος μετὰ καρδίαν· δὲν μου ὀφείλατε τίποτε πλέον.

Ἡ Εὐφροσύνη ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν της μετὰ βῆμα ταχύ. Δὲν εἶπε πάλιν τίποτε περὶ τοῦ χρέους· ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐφίλησε μετὰ περισσότεραν ἀγάπην τοὺς γέροντας γονεῖς της. ἦτο εὐτυχὴς ὅτι διὰ τῆς γενναιοφυχίας ἔσωσε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ πατρὸς της!...

**

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Φανίτσα εἶνε μόνη εἰς τὸ μαγειρεῖο· ἡ μητέρα της, αἱ ἀδελφαὶ της, ἡ ὑπηρετρία ἔχουν δουλειὰ ἐπάνω. Ἡ Φανίτσα παίζει ἡσυχὰ μετὰ τὴν κούκλαν της, τὴν πολυαγαπημένην Λέναν. Ἐξαφνα ἀκούονται σιγανὰ βήματα· κάποιος ἐρχεται.

Καὶ ἡ Φανίτσα τρέχει, τρομασμένη καὶ ἀναβαίνει

εἰς τὸ σκαμνὶ καὶ ἡ καρδουλά της κτυπᾷ σὰν βωλόγιτικ-τάκ.

— Ποῖ εἶν' αὐτὸ τὸ φοβερὸ θηρίο;

— Ὁ Ἀσπρούλης, ὁ χιονόλευκος Ἀσπρούλης, τὸ κουνελάκι πους τὸ εὐμορφο, τὸ ἀθώοτερο πλάσμα τοῦ κόσμου.

Εὐρῆκε τὸ σπιτάκι του ἀνοικτό, καὶ ἦλθε εἰς τὸ

μαγειρείο να ιδῆ μὴν εὐρῆ τίποτε διὰ τὰ δοντάκια του, ποῦ τραγανίζουν τόσο εὐμορφα.

Ω! τί ἐντροπή 'ς τὴ Φανίτσα! ἓνα κορίτσι τεσσάρων χρόνων νὰ φοβάται ἓνα κουνελάκι.

Καὶ ὅμως νὰ ἐβλέπατε μέσα εἰς τὴν καρδούλα τῆς Φανίτσας δὲν θὰ τὴν κατηγορούσατε.

Δὲν φοβάται διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅχι, ἀλλὰ διὰ τὴν Λένα τῆς, δι' αὐτὴν ἀφήκε τὰ παπουτσάκια τῆς κάτω εἰς τὰς πλάκες καὶ ἀνέβη εἰς τὸ σκαμνί· καὶ τὴ σφίγγει τὴ Λενουλά τῆς 'ς τὴν ἀγκαλιά τῆς, ἐν ᾧ ὁ Ἀσπρούλης ροκανίζει κάτι δαυκιά που ἐπερίσσευσαν.

Ροκανίζει, ροκανίζει μὲ δρεξί μεγάλη· ἀφ' οὗ τοῦ θαρροῦνε τόσο φοβερόν δαίχνει καὶ αὐτὸς τὴν παλληκαριά του εἰς τὰ δαυκιά.

Καὶ ὅμως μέσα εἰς τὸ στρογγυλό του κεφάλι, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα αὐτιά του, μοῦ φαίνεται νὰ ὀλογυρνᾷ ἡ ἀπορία γι' αὐτὰ που βλέπει.

Ἀλήθεια, ἀπὸ τότε ποῦ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον εἰς ἕξ ἡμέρας, τὰ κουνέλια εἶνε ἀπὸ τὰ πλεῖο δειλά ζῶα· τώρα εὐρίσκονται καὶ κοριτσάκια πλεῖο δειλότερα, καὶ ὁ Ἀσπρούλης τα κάμνει νὰ τα χάνουν.

Τί φοβερός καὶ τρομερός Ἀσπρούλης!

ΛΗΘΙΝΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν, ἣ ὅποια φαίνεται ὡς παραμῦθι, εἶνε ὅμως ἀληθινῆ.

Εἰς πτωχὸς ξυλουργὸς εἶχε πολλὰ παιδιὰ· ἐδούλευεν ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὴν νύκτα, ἀλλὰ ποῦ νὰ θρέψῃ τόσα στόματα! ἦσαν καὶ αἱ περιστάσεις δύσκολοι ἐκεῖνα τὰ χρόνια· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τα στείλῃ ἓνα ἓνα, νὰ εὕρουν τὴν τύχην τους.

Μίαν αὐγὴν λοιπὸν ὁ ξυλουργὸς ἐπέστηγεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκοιμῶντο τὰ παιδιὰ του, ἔσεισε τὸ μεγαλειέρον, τὸ ὅποιον θὰ ἦτο τὸ πολὺ δώδεκα ἐτῶν, καὶ εἶπε:

— Ἀντώνη, σὶκω παιδί μου, πάρε τὰ ρούχά σου, πήγαινε νὰ φιλήσῃς τὴν μάνα σου καὶ νὰ τῆς ζητήσῃς τὴν εὐχὴ τῆς κ' ἔλα μαζί μου.

— Καὶ ποῦ θὰ πάμε, πατέρα; ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν τὸ παιδίον.

— Θὰ τὸ ιδῆς, σὶκω ἐπάνω, ἀπήνητησεν ὁ ξυλουργός.

Ὁ Ἀντώνης ἐνεδύθη, ἐφίλησε τὴν μητέρα του καὶ ἐξεκίνησε μὲ τὸν πατέρα του.

Ἀφ' οὗ ἐπροχώρησαν ἱκανὸν διάστημα καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ χωρίον των, ὁ ξυλουργός ἐστάθη καὶ εἶπεν εἰς τὸ τέκνον του:

— Ἀντώνη, ἐδῶ θὰ χωρισθῶμε· πήγαινε, παιδί μου, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ναῦρῃς τὴν τύχην σου.

— Θὰ χωρισθῶμε!

— Ναί, παιδί μου· πρέπει· δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς πλέον εἰς τὸ σπίτι· τώρα πλεῖα ἐμεγάλωσες· εἶσαι δώδεκα ἐτῶν, εἶσαι δυνατός καὶ ἐπιδέξιός. Πήγαινε μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική μου.

Ὁ ξυλουργός ἔλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ τέκνου του διὰ τῶν δύο χειρῶν του καὶ ἐφίλησεν αὐτὸ εἰς τὸ πρόσωπον· ἔπειτα δὲ ἐστράφη πρὸς τὸ χωρίον.

Ὁ Ἀντώνης ἔμεινεν ἐκεῖ παραζαλισμένος, ψιθυρίζων μηχανικῶς μόνον τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ πατρὸς του.

Με τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική μου.

Ὁ Ἀντώνης ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Ἀλλὰ τί νὰ ἔκαμεν ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχον τόσα πειναλέα στόματα; Ἄν καὶ πολλὸ μικρὸς ἀκόμη εἶχε πολλὴν φιλοτιμίαν· ἐσκέφθη λοιπὸν στιγμὰς τινὰς καὶ εἶπε. Καλὰ, θὰ πάγω λοιπὸν ἐμπρός, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πατέρα μου.

Καὶ ἐπροχώρησε· ἀλλὰ ποῦ ἐπήγαινε; δὲν το εἴξευρε.

— Ποῦ θὰ κοιμηθῶ τὸ βράδυ; ποῦ θὰ εἶμαι αὐρίον; ἐσυλλογίζετο.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἔφθασεν εἰς πόλιν τινὰ· εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν ἦσαν διάφορα ποτοποιεῖα καὶ καφενεῖα ὅπου παντὸς εἶδους ἄνθρωποι ἔπινον, ἐφώναζον, συνεζήτουν. Εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν ὁ Ἀντώνης εἶδεν ἓν παιδίον τῆς ἡλικίας του νὰ ὑπηρετῇ τοὺς θαμῶνας.

Ἐσκέφθη ὅτι τοιοῦτου εἶδους ἐργασίαν καὶ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ κάμῃ.

Ἐπροχώρησεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἐστάθη ἐμπροσθεν πανδοχείου, παρετήρει δὲ μὲ τὴν ἐπιμονὴν ἐντός, ὥστε ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἐξῆλθε καὶ τον ἠρώτησε:

— Τί θέλεις, παιδί μου, ποῖον περιμένεις;

— Θέλω νὰ ἔμωθ ὀ δουλειά, εἶπεν ἀτάραχον τὸ παιδίον. . . ἂν με πάρῃς, θὰ βάλω ὄλα τὰ δυνατά μου νὰ σ' εὐχαριστήσω. . . θὰ ιδῆς. . .

— Καὶ τί ξέρεις νὰ κάνῃς;

— Ὅχι μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ θὰ μάθω.

— Καλὰ, ἔλα μέσα λοιπὸν.

— Στὴν ἀρχή, ἐξηκολούθησε, θὰ ὑπηρετῆς εἰς τὰ τραπέζια· ἀργότερα θὰ σε πάρω εἰς τὸ μαγειρείο. Τότε θὰ εἶνε πλεῖα 'ς τὸ χέρι σου νὰ πᾶς ἐμπρός, φθάνει νὰ θυμῶσαι τί θὰ βλέπῃς νὰ κάμω ἐγὼ.

— Ω, θὰ θυμοῦμαι, σοῦ δίνω ὑπόσχεσι, θὰ θυμοῦμαι!

— Καὶ τώρα, πέ μου πῶς σε λέγουν.

— Ἀντώνη.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ βαπτιστικὸ σου ὄνομα, ἀλλὰ τὸ οἰκογενειακὸ σου ποῖον εἶνε;

— Σαρακοστής.

— Σαρακοστής! παράξενον ὄνομα δὲ μαγειρον, εἶπε γελῶν ὁ ξενοδόχος.

Καὶ οἱ θαμῶνες ἤρχισαν νὰ γελῶν ἐπαναλαμβάνοντες, — Σαρακοστής! ἀλήθεια, παράδοξον ὄνομα.

Ὁ Ἀντώνης ἔμεινε δύο ἔτη εἰς τὸ πανδοχεῖον ἐκεῖνο· ἀφ' οὗ δ' ἔμαθε πᾶ ὅ,τι εἶθε νὰ κάμῃ ὁ κύριός του εἰσῆλθεν ὡς βοηθὸς τοῦ μαγειροῦ εἰς ἓν σπουδαῖον ξενοδοχεῖον, ἔπειτα δὲ ἐβοηθῶς πάλιν εἰς ἓν ὀνομαστὸν ζαχαροπλαστεῖον τῶν Παρισίων.

Ὁ Ἀντώνης εἰλκυσε τὴν ἀγάπην τοῦ νέου κυρίου του, ὅστις ἠεθάνθη μὲν ἐνδιαφέρον πρὸς αὐτὸν ἰδῶν πόσον ἔκτακτον ἰδιοφυίαν εἶχε.

Διότι ὁ Ἀντώνης δὲν ἐνόμιζεν ὅτι ἐτελείωνε τὸ ἔργον του, ἀφ' οὗ ἐξῆμινεν ἡ ἐκτόπα αὐγὰ ἡ κατεσκευάσε παντὸς εἶδους γλυκίσματα. Ἀληθῆ ἐνθουσιασμὸν αἰσθανόμενος πρὸς τὸ ἔργον του καὶ θέλων νὰ ἀναδειχθῇ, τὰς ὀλίγας στιγμὰς, τὰς ὅποιαις ἔμεινεν ἐλεύθερος, ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἰχνογραφίαν προσπαθῶν νὰ δώσῃ καλλιτεχνικὴν μορφήν εἰς τὰ γλυκίσματα τῶν ἐπιδορπίων, ἔτι δὲ ἐμελέτα, ἐμάνθανε, φρονῶν ὅτι καλλιτέργεια τοῦ πνεύματος ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν.

Ἐν ἡλικίᾳ δέκα ἐπτὰ ἐτῶν γράφα εἰς τὰ συγκινητικὰ ἀπομνημονευματά του, ἤμην πρῶτος κατασκευαστῆς τωπῶν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Βαγγῆ· ὁ κύριός μου μὲ ἠγάπα πολὺ, μὲ ἔφινε νὰ πηγαίνω εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην διὰ νὰντιγράφω σχέδια· ὅταν εἶδε ὅτι εἶχα ἰδιαιτέρην κλίσιν εἰς τὸ ἐπάγγελμα, εἰς ἐμὲ ἀνέθεσε νὰ κατασκευάζω τὰ γλυκίσματα, τὰ προωρισμένα διὰ τὴν τράπεζαν τοῦ πρώτου ὑπάτου (τοῦ Ναπολέοντος). Ἐθριάμβευα! ἀλλὰ μὲ πόσους κόπους, μὲ πόσας ἀγρυπνίας εἰς τὰ σχέδια ἠσχολούμην μετὰ τὰς ἐννεα· ἐργαζόμενον λοιπὸν πολλάκις ἕως τὴν πρωί. Τότε ἀπεχειρίετο με δάκρυα τὸν κ. Βαγγῆ καὶ ἐμῆμα μὲ πολὺ καλλιτέρους ὄρους εἰς ἄλλο ὀνομαστὸν ἐπίσης ζαχαροπλαστεῖον. Μετὰ τινὰς μῆνας, ἀφήκα τὴν ζαχαροπλαστικὴν καὶ ἐπι-

βίωσα τὰ γεύματα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκέραισα πολλὰ χρήματα.

Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ πτωχοῦ ξυλουργοῦ δὲν ἠὐχαριστεῖτο μόνον εἰς τὰ χρήματα, ἠθέλε καὶ τὸνομά του νὰ τιμήσῃ, ἠθέλε καὶ δόξαν.

Ἀνέγνωσε τοὺς συγγραφεῖς τῶν διαφόρων χρόνων, ὅπως εὐρῆ τί ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς βελτίωσιν τῆς νεωτέρας μαγειρικῆς, καὶ ἐξέδωκεν ἓν σοφὸν σύγγραμμα περὶ τῆς μαγειρικῆς τῶν ἀρχαίων.

Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος δὲν ἐγένετο εἰς κανὲν μέρος τῆς Εὐρώπης πολιτικὸν συνέδριον ἢ ἄλλη ἐπίσημος συνέλευσις, χωρὶς νὰ προσκληθῇ ὁ Σαρακοστής ἢ ὅπως λέγεται εἰς τὴν γλῶσσάν του ὁ Carême διὰ νὰ τέρψῃ τοὺς στομάχους τῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι διηθύνουν τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν.

Δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον ἢ εὐχαρίστησις τὴν ὅποιαν ἠεθάνοντο οἱ διπλωμάται ἐκεῖνοι, νὰ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς καλὰς τινὰς ιδέας, ὠφελίμους τινὰς ἀποράσεις.

Ὁ Carême εἶχε φίλους τοὺς ἐπιστημότερους ἐπιστήμονας τῆς ἐποχῆς του, ὡς καὶ τοὺς ἰατροὺς, μεθ' ὧν συνεζήτει περὶ τοῦ ζητήματος τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ πολλὴ ἐργασία συνέταξε τὸν βίον του δι' ὃ καὶ ἀπέθανε πενήτηκοντὰ πέντε μόνον ἐτῶν (τῷ 1833, εἶχε δὲ γεννηθῆ τὸ 1784).

«Τὰ κάρβουνα μᾶς φονεύουν συνήθως νὰ λέγῃ, ἀλλ' ἀδιάρρονον ὀλιγώτερα ἐπὶ, περισσότερα δόξα.» Ἄν καὶ κατεσκευάσε τὰ ὠραιότερα πράγματα τοῦ κόσμου διὰ τοὺς στομάχους ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ ἔπινε σπανίως.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ ΝΕΟΦΑΝΤΟΣ

Η ΚΛΩΣΣΑ

Κλώκ, κλώκ, κλώκ, μ' ἓνα θυμὸν 'ς τὴν αὐτὴ γυρνᾷ ἡ κλώσσα μὲ τὸν φουσκωτὸ λαίμῳ καὶ μὲ τὰ παιδιὰ τὰ τόσα.

Κλώσσα φίλη μου παλαιά, τί θυμῶνεις σὺν ζυγῶνῳ; Δὲν σοῦ ἐγγίζω τὰ πουλιά μόνου σοῦ τα καμαρώνω.

Μὰ τα κράξεις τρυφερὰ, καὶ ποῦθρες νὰ μοιράσουν, μὰ ἀπὸ κατ' ἀπ' τὰ φτερὰ τὰ ὀκεπάξεις νὰ ἡσυχάζουν.

Κι' ὅταν διῆς κανὰ σκυλί, ποῦ ὀρέγεται πουλιάκια, κίτσοσαι σὺν τὴν τρολλή, νὰ του βγάλῃς τὰ ματάκια.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΣΦΥΞΙΑ

Ὅταν ὁ ἀπὸ δὲν ἀνανεωθῇ δὲν εἶνε πλέον κατάλληλος πρὸς ἀναπνοήν· εἰμπορεῖ νὰ σταματήσῃ καὶ ἡ ἀναπνοή· τοῦτο λέγεται ἀσφυξία, ἂν δὲ παραταθῇ ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πάθῃ ἀσφυξίαν, τὸ σῶμά του καλύπτεται μὲ μαύρας κηλίδας· διότι τὸ αἷμα μεταβάλλεται εἰς τοὺς πνεύμονας δὲν εὐρίσκει τὸν ἀναγκαῖοντα εἰς αὐτὸ ἀέρα διὰ νὰ ἀναζωογονηθῇ καὶ κοκκινίσῃ.

Ἄν κίσετε εἰς βαθὺ νερὸν καὶ δὲν εἰξεύρετε νὰ κολυμβᾶτε, θὰ πιγίγητε· εἰξεύτερε διατί;

Ἴσως νομίζετε ὅτι τὸ καταπνόμενον νερὸν φέρει τὸν θάνατον· ὅχι· οἱ πιγόμενοι ἀποθνήσκουν ἐξ ἀσφυξίας, δι' ἔλλειψιν ἀέρος.

Ἐνίοτε οἱ μεταλλωρύχοι εἰσερχόμενοι εἰς τὰς βαθείας ὑπὸ τὴν γῆν στοὰς εὐρίσκουν ἀέρα, ὅστις δὲν εἶνε καλὸς πρὸς ἀναπνοήν· δύνανται λοιπὸν νὰ πάθουν ἀσφυξίαν.

Προσέχετε νὰ μὴ εἰσερχεσθε εἰς ὑπόγειον κλειστὸν, ὅπου βράζει νέον κρασί· διότι ἐκ τοῦ κάδου ἀναβαίνει αἰερίον, τὸ ὅποιον ἀναπνέοντα εἰς τὸν ἀέρα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀσφυξίαν.

Ἐὰν ἐκβάλωμεν ἐγκαίρως εἰς τὸν ἀέρα πτηνόν, τὸ ὅποιον ἐκλείσαμεν ὑπὸ τὸν κώδωνα ἀεραντλίας, θ' ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναπνέον τὸν ἐλεύθερον ἀέρα θὰ ἐπανεύρῃ τὴν ζωὴν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πρώτη φροντίς τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ λάβωμεν περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἔπαθον ἀσφυξίαν, εἶνε νὰ τοὺς θέσωμεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ ἐκβάλωμεν μάλιστα καὶ τὰ ἐνδύματά των.

Ἡ ἀσφυξία δὲν ἐπέρχεται διὰ μιᾶς, ἀλλὰ καὶ βραδέως ἂν δὲν ἀνανεώσωμεν τὸν ἀέρα τῶν δωμάτων.

Κάποτε κάθησθε ἄσχημα εἰς τὸ θρανίον σας καὶ ἡ κεφαλὴ σας κλίει ἐπὶ τοῦ τετραδίου· καὶ τὸ στήθος σας κάμπτεται εἰς δύο· ἠξεύρετε διατί σᾶς ἐπιπλήτουν; διότι βλάπτετε τὴν ὑγιείαν σας, διότι τοιοῦτοτρόπως σκυμμένοι δὲν εἰμπορεῖτε ν' ἀναπνεύσετε. Κρατεῖτε ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος εὐθὺ καὶ ἀναπνεύετε τὸν ἀέρα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων σας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 44^{ος}

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς Διαπλάσεως τῶν μηνῶν Μαΐου, Ιουνίου, Ιουλίου καὶ Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετέσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἡτοι εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσαίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν.

Ἐἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτεστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκα ἐτῶν συμπληρωμένων.

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν συμπληρωμένων.

Καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαῆξ ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάθουν ἀπλήτως καὶ αἱ μᾶμμα ἀκόμη καὶ οἱ πάπποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάρις εἰς τὴν ὑποδιαιρέσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ διαγωνίζεται μετὰ συνομηλίκων του.

Ἐχει δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητῆς καὶ πᾶσα συνδρομητρία νὰ λάθῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ ἂντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἀε δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπιτήδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώταται πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλειτέρας τάξεις τῶν ἀναγνώστων μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἐκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὐταὶ καὶ ἡτις σημειοῦται ἐκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδαν τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσίαν στέλλομενοι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν ἐκάστου φυλλαδίου τὰς λύσεις εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν ἡ μίαν ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὅχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, νὰ φέρῃ δὲ ἐκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος πρέπει νὰ γράφεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀνεύτως ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἄνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν εἰς ποίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων διαγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἡτοι ἅνα εἰς ἕξ ἐκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσότερας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. (Ὅρθαι λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὀλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δημοσιευόμενας). Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἅνα τρεῖς διάφοροι τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς Διαπλάσεως. Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκότος τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ. Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἕξ ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἡτοι ἅνα δύο ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὀρθὰς λύσεις

